

CSOMOR HENRIETT

Mint két malomkő között

Hetedik verseskötet

CSOMOR HENRIETT

Mint két malomkő között

Hetedik verseskötet

KIADOTT KÖNYVEIM 17.

A verseskötet készült 2021-ben

E-KÖNYV

BORÍTÓTERVEZŐ: CSOMOR HENRIETT

TARTALOMJEGYZÉK

01	Előszó
02	Köszönetnyilvánítás
03	Nyíló virágok
04	Álarc mögött
05	Asszonyok, lányok ünnepe
06	Különleges kép
07	Szőlőhegyen
08	Hulló levelek
09	Téli éjszakán
10	Naspolyafa
11	Az álmok néha igazak
12	Év végén
13	Valentin napi gondolatok
14	Neked zúg a tenger
15	Napfény a víz tükrén
16	Betlehemben
17	Reményvesztett emberek
18	Mikulás előtti éjszakán
19	Emlékül neved ünnepnapjára
20	Vallomás
21	Szeretett Barátomnak születésnapjára
22	Röpke pillanat
23	Locsolómnak szeretettel
24	Elmentél
25	Harangok zúgásában
26	Levél Nagyapáimnak
27	Nemzeti színű szalag
28	Nyár illata
29	Hajnal fénye
30	Az új Igazgatóhelyettesnő
31	Fagylalt, s nyár
32	Irodalmi magazin
33	Örökké ragyognának a rózsák
34	Mint két malomkő között
35	Éves termés
36	Eljöttél hozzám
37	Utolsó gondolatodban
38	Őszi avar paplanja
39	A Te neved ünnepén
40	Égig szól a fohászom
41	Vadvirágot szedtem
42	Színpadi kép
43	Meguntam a keserűséget
44	Más vagyok
45	Kis fenyőág Szentestén
46	Végtelen szeretet
47	Tengernek morajlását hallgatva
48	Álmatlan éjszakán
49	Édesanyám betegségében

- 50 Örangyalom
- 51 Szívemnek ajándéka, Édesanyám
- 52 Szívem rejtekére költöztél
- 53 Szentestén
- 54 Az idő végezetéig
- 55 Könnyű álmomat hozod
- 56 Képzeletem oltára
- 57 Hazavágyom
- 58 Végző menedék
- 59 Nem maradt más, csak a bánatom
- 60 Téli kép
- 61 Repül a szán
- 62 Békében szunnyadok
- 63 Jöjj vissza, gyönyörűm
- 64 Őlednek rejtekében
- 65 Fohász Istenemhez
- 66 Valahonnan a távolból
- 67 Ködfátyolban
- 68 Harmatvízzel mosdatlak
- 69 Az új erdei világom
- 70 Egyszer

01 Előszó

Köszöntöm a Kedves Olvasóimat, Baranya megyéből. Gyermekkori vágyam vált valóra, hogy írhatok. Ugyanis születésem óta mozgássérült vagyok, a mozgásszervet érte a sérülés. A toll számomra nehezen használható eszköz, ezért gyorsan megtanultam számítógépezni. 1998 óta írok verseket, egyébként 12 évesen megértem az írásra. Akkor még édesanyám és húgom segítettek leírni verseimet. Leírtam csak az én ákom-bákom írásomat, még én is nehezen tudtam elolvasni. Ezért, amikor volt idejük, lediktáltam nekik, egy piros borítós fekete kockás matekfüzetbe.

Amikor már magam írtam verseimet, mindig arra sarkalltam magamat, hogy egy-két verset írjak minden hónapban. Amely lelki örömet okozott, először csak versszakokba írogattam, ahogy az iskolában tanultam. Leginkább az asztal fiókjának írtam, és édesanyám volt a legfőbb kritikusom. Nem volt olyan szakértő a közelemben, aki érdemlegesen tudott volna segíteni a versírásban. Sok mindent a magam kárán kellett megtanulni, például a helyesírást vagy a költői képeket. Ezekre a mai napig is oda kell figyelnem. Tulajdonképpen csak írtam, s élveztem, amit csinálók. Ugyanis világéletemben gyűlöltem tétlenkedni.

Az első időkben, még internetem sem volt. Megszoktam, hogy takar a monitor, így nem látják a fizikai állapotomat. Csak az elmém forgását tükrözik írásaim. Így mondhatom azt, hogy egyenlő eséllyel indulok a világ emberiségével. Számtalan helyen olvashatnak a neten. Mára már szabadvers formában írogatok, mert ahogy szokták mondani olvasótársaim, ez a forma bevált nekem.

Kedves olvasóim ajánlom figyelmükbe szám szerint a tizenhetedik e-könyvemet, és a hetedik verseskötetemet, melynek címe: Mint két malomkő között. Jó olvasást és kellemes időtöltést kívánok.

Tisztelettel
Csomor Henriett

Komló, 2021. október 10.

02 Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

03

Nyíló virágok

Tavasza fut a mezőkön,
hosszú álmokból
ébredeznek a fák,
hamarosan rügyet bontanak.
Nyílnak a korai virágok,
a zöld fű közül
színpompázva bújnak elő.
Dalolnak a madarak,
locsogva futnak medreikben
a kristálytisza vizű patakok.
Gyorsan változik az
időjárás, mostanság
nincs átmenet az
évszakok között.
A kéklő égbolt
hamarjában elsötétül,
feketén vonulnak
az esőfelhők.
Cikázva villámokat
szór szerteszét,
aztán megdörren az ég
és elered az eső.
A föld szorgosan
beszívja a vizet,
mire eláll az eső,
kiderül az ég.
Az útmenti tócsákban
vadgalambok fürödnek,
aztán felrepülnek
az örökzöld fenyő
sűrű lombja közé,
s onnan turbékolnak
meghitten párjukkal.

2021. április 14.

04

Álarc mögött

Kezdődik a farsang.
Sűrögve-forogva,
habos süteményt
sütnek a cukrászok
az esti tombolára.
Az otthon maradók is
megtartják a hagyományt.
Ebédre szalagos fánk
kerül a terített asztalra.
Édesanyám szalagos
fánkját gyermekként
nagyon szerettem.
Édes, ízes lekvárjával
másnap is szívesen ettem.
Csinosan felöltözve
mennek a fiatalok
mulatni a bálba.
Álarc takarja arcukat,
egyik se tudja,
ki kivel táncol
a táncparketten.
Csak a szívük érzi,
melyik tartotta
lágyan, s gyengéden
karjában a tánc alatt.

2021. január 08.

Asszonyok, lányok ünnepe

Mostanában nem úgy van,
mint a régi időkben,
amikor nagyszüleink
voltak fiatalok.
Ha egy úr köszönt
a hölgynek,
meghajolt előtte,
közben levette
a kalapját,
úgy üdvözölte.
Akkoriban
tiszteletudóbbak
voltak az emberek,
jobban odafigyeltek
az ünnepekre.
Tavaszközeledtével,
márciusnyolcadikán,
nőnapünnepén,
a tavasz első virágaival
köszöntötték a hölgyeket,
amiket a mezőkön
s a réteken,
csokrokba szedtek.
Szeretettel ajándékozták
a lányokat, s asszonyokat.
Manapság a szelídebb
lelkületű férfiak,
tovább adják
a szép hagyományt.
Így maradhat fenn
az évszázados szokás.

2021. február 20.

06

Különleges kép

Van egy különleges képem,
amely évek óta
díszíti szobám falát.
Csodálattal tekintek rá,
s szívemet átjárja
a melegség.
Olyan szép látványt
nyújt a hatása.
Hosszú fehér gyolcs ruhájában
Jézus ül a padon,
egy kislányt tart az ölében,
szelíden egymásra néznek.
Majd a kislány Jézus
üres tenyerébe mutat:
Köröttük két gyerek
guggol a zöld fűben,
alázatosan s türelmesen
tanmeséjével tanítja őket,
hogyan megértsék nemcsak
a kézzelfogható
ajándék az ajándék.
Hanem a szép szó
is lehet egy életre
szóló lelki útmutató.
érdeklődéssel hallgatják
őt az okos gyermekek.
Csend és béke honol
a virágoskertben.
Fehér liliomok s lila akácok
virágjai ontják illatukat
a színtiszta
kék égbolt alatt.

2020. szeptember 27.

Megjegyzés: Egy kép alapján.

Szőlőhegyen

Őszülő őszben,
amikor még a
nap melegen süt,
friss gyümölcs
illata száll a széllel.
Mátyásmadár rikoltozva
jelzi a közeledő szüret idejét.
Szeptembernek elején
boroshordóit mossa a gazda.
Fehérre meszeli szentélye falát.
Gyertyákat rak hordóira
ha lemegy a borospincéjébe
üvegét megtölteni.
Meggyújtja gyertyáit,
ha mustgáz veszélye fenyeget,
gyertya lángja azonnal ellobban.
Talpas pohárba óbort tölt,
fény felé fordítja nemes nedűjét.
Koronája van a bornak,
bíborpalástba öltözteti poharát.
Jóízűen ízleli óborát.
Tölt még egyet magának,
végén megtörli a száját.
Gondosan bezárja
a pince ajtaját.
Utoljára ránéz
a hosszú, s
kopár lugassorokra.
Hazafelé ballag
vidám hangulatban.

2020. augusztus 21.

08

Hulló levelek

Őszi lombkoronák,
gyönyörűek vagytok.
Életörömet adtok,
ha rátok nézek.
Azt sugalljátok,
hogy érdemes élni
ezért az Isten adta
szépségért.
Nem túlzok, ha
azt mondom: a
szabad ég alatt
színessé festitek
a csendes tájat.
A szél gyakran
végigsöpör rajtatok,
utolsó táncra
hív benneteket,
szorosan ágaitokba
kapaszkodva
lassuló táncba kezdtek
összebújva.
Aztán jön egy
nagyobb szellőkés,
könnyezve
észrevehetetlen sóhajtással
földre hulltok.
Mintha a fák alatt
színes szőnyeget
terítenének elénk,
abban járunk és
hallgatjuk az avar
gyenge, zörgő
elhaló roppanását.

2020. november 29.

Téli éjszakán

Üt az óra,
nem számolom mennyit,
csak monoton ketyegését
hallgatom szüntelen.
Reszket a félelem bennem,
elakad a lélegzetem is,
úgy izgulok érted.
Fájnak a percek nélküled.
Egyre csak téged várlak,
figyelem, kattan-e
a zárban a kulcsod.
Sejtelmes sötét éjszakának
nyomasztó csendjében
tombol a tél,
sűrű, nagy pelyhekben
hull a hó.
Zord az idő,
vastag, fehér hótakaró
takarja a fekete földet.
Egyre csak süvít
a fagyos szél,
hajlongva búslakodnak
az ezeréves fák.
Hosszú és kemény
út vezetett hazáig.
Siettem hozzád, Angyalom!
Közben aggódó arcodat
láttam magam előtt,
s szívemben éreztem
zakatoló féltésedet.
Tudtam, hogy
nincs maradásod,
ott állsz az ajtó mögött,
csak arra vársz, hogy
megérkezzem,
mert már szeretnél a
karodban tartani.
Ölelj még, angyalom,
most már eshet a hó,
hisz együtt vagyunk,
s csak ez számít.
Az éj hosszú, sötét fátylát
ránk borította.
Kérlek, bújj hozzám
jó szorosan,
hogy ne fázzam.

Egymásba gabalyodva,
szeretve, álomba szenderültünk.

2021. február 04.

10

Naspolyafa

Októbernek közepén,
amikor már sárgulnak
a falevelek a fákon,
néha már köd
ereszkedik le a tájra,
egy csillag sem
fénylik az égen,
a holdnak sugara
is eltűnt a ködfátyol mögé,
kertünkben, naspolyafán,
rajta van a termése,
még a hideg
meg nem csípi,
akkor majd
fonott kosaramba
leszedem, s a
meleg kályha
mellé teszem puhulni.
Zamatos és édes
a magos barna gyümölcs.
Én nagyon szerettem,
és te is megszereted,
ha egyszer megkóstolod.

2020. szeptember 03.

11

Az álmok néha igazak

Az élet kegyetlen,
sokszor meggyötört már.
A boldogság csak
pillanatokra érintett.
Egy idő óta
gyakran azt mondogattam:
menekülök az éjszakába,
mert a csillagfényes éjszaka
szebb és nyugodtabb,
mint a nappali sivár lét.
Lehunytam szemeimet,
s jöttek sorra az
édes hazug álmok.
Utaztam, de
mindig magányosan,
soha nem szeretve,
ahogy szerettem volna.
Ezerszer megjártam
a Balatont is,
de a partját sosem
érintettem még így sem.
Pedig a vágyam,
hogy egyszer még
kéklő vizében megmártózzam.
Fodrozódó hullámai
úgy ringassanak,
mint egykor ringatott
karjában édesanyám.
Az álmok egyszer
sajnos elhozták
a szomorú jövőt.
Édesanyámat
láttam betegségében.
Az nem lehet, hogy
ismét beteg legyen,
ismételtem magamban,
miközben zaklatottan
felébredtem.
Szívemben hordom
a bánatom.
Egy életre
megbizonyosodtam,
néhány igaznak
tűnő álom sajnos
megmutatja a jövőképet.

2021. március 03.

12

Év végén

Legvégén az évnek,
kívánok egy
áldott, s békés
új esztendőt.
Amíg csak lehet,
vigyázz magadra.
Az egészséged
a te legnagyobb
kincsed.
A világot most
körülvessi egy
nagy, s sötét
félelem felhő,
amely gomolyog
a fejünk felett.
Begubózva ülünk
otthon.
Néha egybefolynak
a nyomasztó napok.
December végén
a hó sem esik,
mint régen.
Így a hóember
sem nevet rád
ablakon át.
Türelmetlenül
halad előre
a naptárban
szilveszternek
éjszakája,
amikor is
nem durrog
a petárda,
s a tűzijáték
fénye sem játszik
a koromsötét éjben.
Amikor éjfél
üt az óra,
zúgnak a
templomi harangok.
Pezsgő pukkan
kinn a teraszon,
aranyló nedűje
gyöngyözve folyik
a kristálypohárba.
Még mámorító ízét
szádban nem érzed,

egy pillanatot szánj
szíved vágyának,
s higgyed, hogy jövőre
szabadon jársz-kelsz
majd a világban,
akár a Jóisten madarai.

2020. december 29.

13

Valentin napi gondolatok

Ha egyszer szerelmes lennék,
akkor se ünnepelném meg
Valentin napját,
az angoloktól
átvett szokást.
Én magyarul
szeretnék szeretni.

Most már szeretlek én
mindennap,
reggel, délben, este.
Éjszaka
beléd gabalyodva
alszom el,
mert szükségem van
a közelségedre,
ölelő karod melegére.
Halk szavaid
suttogó bársonyára.
A hajnal fénye
beszűrődik
a zsalugáterén át.
Én már ébren vagyok,
de mégsem mozdulok,
csak élvezem
gyengéd ölelése,
amely egész
éjszaka tartott.
Olyan kedves érzés,
mintha sohasem
engednél el.
Szeretlek, érzem
szívem legmélyén
gyönyörű arcodnak selymét,
gyengéden simogatom.
Nem is sejtéd,
mekkora örömet érzek,
mert szeretlek.

2021. január 17.

14

Neked zúg a tenger

Valahol a sötét éjszakában
neked zúg a tenger,
monoton zúgásával altatni szeretne.
Ágyadba fektettelek,
szőke göndör hajad
fehér párnára omlott.
Elgyötört törékeny tested
parázslott a fáradtságtól.
Tudom, hogy vacogsz
a hideg lepedőtől,
ha tüzes bőrdhöz ér.
Nem hagyhatom, hogy szenvedj!
Szívem majd kiugrik helyéről,
úgy féltelek, kedvesem.
Gyere, szép csillagom,
most csak két karom
hozhat enyhülést.
Gyengéden, s féltőn
két karomba vettelek,
betakartalak, hozzám bújtál,
alig észrevehetően felsóhajtottál,
ne engedj el soha, suttogtad,
s könnyezve ringatlak.
Nem vagy már fiatal, kincsem,
többet kéne pihenned.
Az idő úgyis
olyan gyorsan szalad,
s én reszketően rettegek, hogy
az élet elillan előlünk.
Nincs semmi baj,
kedves, csak elfáradtam,
karjaidban már nem érhet baj.
Patakozó könnyeimet letörölted.
Gyönyörű szelíd mosolyodban fürödtem,
édes angyalom.
Simogattam kedves kis arcodat,
aludj csak nyugodtan.
Kezedet fogom egész éjszaka,
s el sem engedem,
míg fel nem ébredsz.
Valahol a fekete éjszakában
neked zúg a tenger,
monoton zúgásával altatni szeretne.

Átdolgozva 2021. március 02.

15

Napfény a víz tükcrén

Csendben ülök a parton,
örömet érzek a szívemben.
Ezt is megértem,
egyedül eljutottam
a sikondai tóhoz.
Távol vagyok a
város őrjítő zajától.
Ismét körülölelek
a most még kopár fák.
Az örökzöld fenyők
látványa lenyűgöz.
Itt otthonosabban
érzem magam.
Oh, bárcsak itt élhetnék,
hol a januári napfény
játszik a tó tükcrén.
Gyenge sugarait
csillogó csillag formában
szórja szét
a víz fodrozódó
hullámai közt.
Az én szemem
így látja.

2021. február 10.

16

Betlehemben

Az év legszebb havában,
decembernek
gyönyörű ünnepén.
Csendes éjnek
nyugalmában,
Betlehem városában.
Rongyos istálló tetején
beragyog a fény,
a hold hosszú szőke
haját kibontotta.
Széna ágyban vajúdik Mária,
fiát várja örvendezve.
Nem gondolva
szegénységre, betegségre,
csak az újszülött jövetelére.
Mária és József szelíden,
s kedvesen egymásra néznek
megcsillan az öröm szemeikben.
Gyereksírás szakítja meg a csendet.
Ölébe veszi kis Jézusát,
örömkönnyei
gurulnak szerteszét.
Karjába veszi
csöpp gyermekét,
Aznap, mikor
a gyermek született,
megszületett a szeretet.
Mert ő elhozta a reményt,
megváltás ünnepét.
Hiszem azt, hogy
mindenkiben él a remény.

Átdolgozva 2020. december 14.

Reményvesztett emberek

Tomboló vírusban
hajszálon múlik
az életünk.
Szívünk féltőn ver.
A sors meggyötri
az embert, s magát
a világot.
Csak megyünk
magányosan,
s megszokottan.
A sok betegség,
s halál miatt
már észre
sem vesszük
a körülöttünk
készülő csodát.
Az év legszebb
honapjában,
decemberben járunk.
Hófehér paplanba
öltözik a táj.
Különös fényárban
úsznak az esték.
Elcsendesülünk
az adventi
időszakban,
mélyreható
gondolatok
foglalkoztatnak,
amely a jövőben
talán segíthet
jobbá tenni
az életet.
Reményvesztett
emberek
ünneplőbe öltözve,
térdig érő hóban
mennek a templomba,
éjféli misére.
Imára kulcsolt kézzel
padokban ülnek.
Öröm járja át
lelküket.
Harangok zúgnak,
ma éjjel megszületett
a kis Jézus.

Hitevesztett
emberek szemeiben
megcsillan a remény!

2020. december 05.

18

Mikulás előtti éjszakán

Csillagfényes éjszakán,
mikor mindnyájan alszanak,
a szorgos manók
minden ajándékot
bepakoltak
a jó öreg Mikulás
szánjába.
Csupa varázs
és meglepetés,
hogy mit rejt kedves,
szelíd mosolyú
Mikulás zsákja.
Piros ünneplő
ruháját felveszi,
ősz haját megfésüli.
Hosszú fehér szakállát
kérges tenyerével
végigsimítja.
Felébreszti hű
szarvasát, Rudit,
hogy elkísérje
hosszú útjára.
Repül, s siklik a szán
hófehér hegyeken,
s völgyeken.
Vízesések barlangját
jégcsapok függönye
takarja.
Meseszép a látvány.
Mire a füstölgő kéményű
házakhoz ér,
szívében határtalan
örömet érzett.
Az ablakban sorakozó
csizmákat bőkezűen
megtöltötte ajándékkal.
Virgácsot csak oda rakott,
ahol rossz gyerek lakott.
Aztán tovatűnt a
nagyszakállú Mikulás.
2020. november 30.

Emlékül neved ünnepnapjára

Ezerszer gondolok rád
s megannyi emlék
kavarog fejemben.
Ahogy a gomolygó
báránnyelhek úsznak
a kék égbolton.
Olyan, mintha örökké
velem lennél.
Mások kőbe vésik
drága emlékeiket
Én szívem legszebb
szobájában őrizlek
fénylő csillagként.
Álmatlan éjszakákon
karomba zárlak,
hogy vigyázhassam
nyugodt álmodat.
Zsebemben nem kell,
hogy fényképedet tartsam.
szememet le sem hunyom
és már látlak is.
Látomásomon túl
szeretettel öllelek.
Akkor is velem vagy
mikor más senki se.
Mindenben kereslek,
s megtalálom jelenlétedet,
szép szavaidat visszaidézem,
s kincsként őrzöm azokat.
A legszebb évszak színes
forgatagában járunk.
A vidám szüretnek is
lassan véget érnek.
A pincékben megteltek
a hordók az idejű borokkal.
Hideg őszi szél söpör
végig a fákon.
eljött az idő,
hogy beterelessék
a legelőre
a jószágokat
téli szállásukra.
Legyen áldott drága
neved ünnepnapja.

2020. szeptember 06.

Merengek az elmúlt
nyolc év emlékén,
amelyet ajándékba
kaptam tőled.
Szinte félek a
gyorsan elszálló évektől.
Olyan szép volt,
amikor megismertelek.
Hirtelen nyugodt lett
az életem körülöttem,
s másképp láttam a világot,
mert ott voltál velem,
aki olyan sokat jelent nekem.
Fantasztikus dolog volt,
hogy egy idegen
önzetlenül megfogja kezemet.
Mára már olyan vagy nekem,
mint a legdrágább családtagom,
akit képtelen vagyok elengedni,
mert úgy ragaszkodom érted.
Már akkor hiányzol,
mikor leteszed a telefont.
Egyre jobban érzem
a gondoskodásodat.
Olyan lelki biztonságot
adsz nekem, amelyet más
képtelen adni.
Egyedül veled szeretek lenni,
mert rengeteg élménnyel
gazdagítod sivár létemet.
Gyakran bánt a gondolat,
mi lesz akkor,
ha egyszer önhibámon
kívül elveszítelek.
Akkor teljesen összetörök,
s megszűnik az életem,
mert ezt a fájdalmat
nehéz lesz elviselnem.

2021. március. 12.

21

Szeretett Barátomnak születésnapjára

Drága barátom!
Levelet írok neked
vers formájában.
Gondolataimat
sorokba szedem
e szép nap alkalmából,
ma van a születésed napja,
s én nagyon hálás vagyok,
hogyan létezel.
Oda születted,
ahol tiszta szívvel
szerettek és neveltek.
Néha eltűnődöm,
vajon milyen lehettél
kisgyermekként.
Képzeletemben egy
szerény kisfiút látok
magam előtt,
akinek gyakran volt
könyv a kezében.
Szőke, göndör hajad
olyan szép lehetett,
mint a nyári nap sugára.
Szemed színe,
akár a lágyan morajló,
kéklő tengeré.
Gyönyörű szelíd lelkületed
sohasem változott,
pedig az élet
ezernyi gondot görgetett eléd.
Te az maradtál, aki voltál.
Ha szomorú, s
elkeseredett vagy,
te akkor is kedves,
s segítőkész vagy.
Még akkor is vigasztalsz,
s megbocsájtasz,
ha néha úgy érzed,
rossz vagyok veled.
Bánatomban ilyenkor
hozzád bújok,
könnyeim érted hullnak.
Igazgyöngyként őrizlek,
örökké szívemben.

2021. március 11.

22

Röpke pillanat

Szeretettel köszöntelek
születésnapodon.

Kedves Születésnapos

Kívánom, hogy legyen
hosszú és szép az életed.
Találd meg az örömet,
amiben kedvedet leled,
ha teheted,
mássz meg egy
kisebb hegyet.
Állj meg a csúcson,
s érezd át a
napfelkelte csodáját.
Szívedből és lelkedből
röpke pillanatra
elszállnak a gondok.
Születésnapodon
olyan, mintha
virágos réten
szaladna veled
egy lovas szekér.
Domboldal alján
patak szélesebesen
rohan, meg sem áll.
Csillámló patak
vítükrén arcod
tükörképét véled
felfedezni.

Az évek
mély barázdát
szántottak homlokodra.
Orcád őrzi még
gyönyörű hamvasságát,
szép szemednek
egykori lobogó tüzét
ugyanúgy látom
szemed bogarában.
Te ugyanaz vagy,
aki voltál.
Nem változtál semmit,
csak egy évvel
idősebb lettél.
Egyhangú napjaidat
bearanyozza egy
koszorúba font falevél.

2020. november 09.

23

Locsolómnak szeretettel

Húsvét hétfő ünnepén
izgatottan várlak,
hátha eljössz hozzám.
A kis szobám egyik sarkában
tojásfa áll, s körötte
aranyeső ágak a vázában.
A fonott kis kosárban
a zöld fű fészkébe
hímes tojások bújva
rejtőzködnek.
Locsolóra várnak.
Így volt régen,
s mostanság is.
De most csak
egyre vágyik a szívem,
hogy elgyere hozzám.
Pont delet ütöttek
a templomi harangok.
Hajamat friss kúti
vizez meglocsoltad,
hogy el ne hervadjak.
Cserébe a legszebbik
hímes tojásomat
neked ajándékoztam.
Megterített asztalhoz ültünk,
patkókalács, sonka, torma,
no meg egy kancsó
pincehideg sárdoné
kerül az asztalra.
Kellemesen telnek a
veled eltöltött
percek, s az órák,
de sajnós
haza kell érned
sötétedés előtt.
Szomorún búcsút intek,
a jóisten vigyázzon
terád utadon.
Áldott húsvéti
ünnepet kívánok!

2021. április 1.

Vágynám vissza
a tegnap békéjét,
lelki megnyugvás volt
magam mellett tudni
minden ismerősömet.
De az érzés gyorsan elszállt.
Gyászos arcát mutatta
meg nekem az ősz.
Ablakom előtt
bánatosan ülök,
tegnap még láttam
sikereit, s terveit
osztotta meg velem.
Felfoghatatlan számomra,
hogyan a kegyetlen, s félelmetes
éjszaka örökre elvitte őt.
Istenem, hányszor mondta
nekem, mennyire fél
a szörnyű haláltól.
Ragaszkodott az életéért,
gyermekként önfeledten
futkosott játszópajtásaival
az erdő csendjében.
Aztán ifjan rabul ejtette
az izomsorvadás.
Nem adta fel,
mert élni akart.
Cipelte a
nehezített keresztedet,
s közben önfeláldozóan
segítetted sorstársaidat,
akik hozzád fordultak
ügyes-bajos dolgaikkal.
Megértettem, mert
lába helyett négy keréken,
tolókocsijában gurult.
Akkor is vágyott
a nagy világba,
hogyan szépségét
a föld kerekén
megcsodálhassa.
Sajnos mára már
a csillagok fényében

utazol tovább
örökkön örökké.

2020. október 25.

Megjegyzés: 2020. október 22-én éjjel Csaba örökre lehunyta szemét.

Harangok zúgásában

Zúgnak a harangok,
csak ezt hallom.
Szívem félelemtől zakatol,
olyan, mintha megszűnne
köröttem az élet.
Agyam beszűkül.
Idegeim a magasba
röppenve táncolnak
a lobogó tűzben.
Nincs segítség,
teljesen egyedül vagyok.
Egyre csak
édesanyámra gondolok.
Nem könnyezem,
csak a szívem
égőn összeszorul.
Istenem, engedd meg,
hogyma még hazajöhessen,
s hogymagamhoz
ölelhessem.
Pillanatra éreztem,
agyam kikapcsol.
Isten nem
szólított magához,
csak az ölébe ültetett,
s átölelve vigasztalt.

2021. június 05.

Megjegyzés: Pillanatnyi érzés volt.

Levél Nagyapáimnak

Úgy szégyellem, de most
a háttérbe kerültetek,
pedig a szívemben őrizlek
benneteket, drága nagyapáim.
Most mégis hozzátok fordulok.
Igazán szeretettek és ismertetek,
s talán éreztétek is,
hogymennyire érzékeny
lélek voltam kisgyermekként.
Felnőtté válásom
idején sem változott.
Az életemet inkább mondanám
keserűnek, mint édesnek.
Tudjátok, anya ismét beteg lett.
Lelkem mélyén gyötrődöm,
szívemben mérhetetlen
fájdalmat érzek.
Odafentről, az Égi országból,
kérlek, vezessétek útját
a nehéz időkben.
Kérlek, vigyázzatok rá,
hogymég velem maradhasson.
Biztosan látjátok, min megy keresztül.
Kérlek, adjatok neki sok erőt,
hogyelviselje a szenvedést.
Csókollak, s szeretlek
benneteket mindörökké.
Köszönöm nektek azt a
mély ragaszkodást,
amit ma is érzek,
ha rátok gondolok.
Hiányotokat nem lehet megszokni.
Nemsokára újra együtt leszünk.

2021. május 13.

Nemzeti színű szalag

Tavaszi szellő lengeti
a piros, fehér, zöld
nemzeti színű zászlót.
1848 idején, a
szabadságharc alatt is
magasztosan feszült zászlónk
a kék égbolt alatt,
miközben életüket feláldozva
harcoltak kint a csatatéren,
s estek el bátor hőseink
a magyarok szabadságáért.
Csillagfényes éjszakán,
Petőfi Sándor, gyertyafény mellett,
szerény asztalán,
lúdtollát tintába mártva,
papírra vetette a nemzeti dalt.
Eső áztatta március
tizenötödikei reggelen
szívvel és lélekkel
elszavalta versét
az ifjak előtt
a Pilvax Kávéházban.
Március havában,
a szabadságharc ünnepén
szívünk fölé nemzeti
színű szalagot tűzünk.
Tisztelettel emlékezzünk meg
az örök hőseinkről.

2021. március 18.

Nyár illata

Szeretem a nyárnak illatát,
zöld lombú fák árnyát,
ahogy egybeolvad a
vihar előtt sötétlő égbolttal.
Cikázó villámokat szór,
miközben hangosan
mennydörög az ég.
Az eső elered, s a
hömpölygő vizet magába
szívja a száraz föld.
Újra sütni kezd az aranyló nap.
Lágy szellő simogatva szárogatja
a kéklő levendula hullámszó tengerét.
Távolban a lovak nyerítését hallani,
futás közben sörényük
csak úgy lebeg utánuk.
Zöld fű selymében hemperegnek.
Lemenő nap fényében,
halkuló madárcsicsergésben,
lassan visszaballagnak
az esti etetésre.
Csürikék monoton
csiripelése hallatszik,
a csillagfényes nyári éjszakában.

2021. május 10.

Hajnal fénye

Hajnalban, amikor
még némileg
csendes a város,
kiülök a teraszra,
egy csésze forró
kávémellé.
De én innen
úgy elvagyódom,
minden sóhajtásomban
benne van.
Szívemnek vágya
vissza oda,
ahonnét jöttem.
Szélvész lovam
hátán jobb lenne,
vinne fel a hegyekbe,
ahol a lét olyan megnyugtató.
Leülnék egy fatövébe,
elnézném a zöld lombkoronákat,
ahogy egymásba kapaszkodva
bölcsőt alkotnak a sok
árva madárnak.
A hajnal fénye őket
köszönti legelőször,
ébredve előbújnak
a lombkorona alól.
Hangosan csicseregve
köszöntik az új napot.

2021. június 12.

Az új Igazgatóhelyettesnő

El nem tudom mondani,
mennyire örülök annak,
hogy igazgatóhelyettes leszel
egy olyan iskolában,
ahol a léted bearanyozza
a sérült gyermekek napjait.
Tisztelnék, ám mégis szeretnek,
mert közvetlen, s barátságos vagy.
Végtelenül odaadóan tanítod őket,
s játszol velük.
Fejlődnek napról napra.
Emlékszem az első
találkozásunkra.
Amikor megismertelek,
sohasem feledem
ragyogó arcodat.
Lenyűgöztél talpraesettségeddel,
s a tenniakarásoddal.
Legyen az felnőtt
vagy gyermek,
te örökké kitartóan
segítettél bennünket.
Szívemből fakad
gratulációm illatos virága
elhívatott munkádhoz.
Taníts és nevelj
olyan lelkesen,
ahogy eddig tetted.

2021. június 17.

Megjegyzés: Szilvinek ajánlom.

Fagylalt, s nyár

Élvezettel nyalom
a jéghideg fagylaltot,
a nagy gombóchegek
csábítón hatnak rám.
Ízlelőbimbóm kívánja
minden édes falatját,
miközben egy sziklán
ülve lábamat verik
Balatonnak lágy hullámai.
Milyen szép a
forró nyári estén,
ahogy megy le a nap,
s arany csíkot húz maga után
Balatonnak közepén.
Fehér hattyúk kényelmesen
ringatóznak a vízen.
Sokáig ücsörögtem itt,
a fagyim is elfogyott.
Felettem a csillagok
ragyognak reám,
nem győzők betelni
a gyönyörű látvánnyal.
Szomorúfüzek lelógó ágai
majdhogynem a zöld
vézna fűszálakat érintik.
Lassan elmúlik egy meleg nap.
Pöttyös párnámra
hajtom ősz fejemet.

2021. július 08.

Elmondom nektek:
ha engedelmeskedik neki
ősrégi számítógépe,
akkor már éjfélkor
kinyílik számára a világ.
Szorgosan szerkeszti
tizenegy évvel ezelőtt
megálmodott Megszólalok
irodalmi magazinját.
Hónapról hónapra
önzetlenül kézbesíti
az internet segítségével
friss magazinját.
Feladatát missziónak tekinti.
Néhány kedves szónak
is tud örülni,
ha munkáját dicsérik.
Kék szeme rég nem látta
az aranyló napnak sugarait.
Istenem, pedig hogy szerette
a világ értékeit megcsodálni.
Sajnos, mára már csak
verseiben színesek a képek.
A címlapon nem véletlenül
látható kéz, s fül.
Jelentése olyan egyszerű:
e magazint nem látók is
olvashatják, akadálymentesen.
„Mindennek az a vége,
veszi a lapot,
aki olvassa a lapot.”

2021. augusztus 11.

Örökké ragyognának a rózsák

Sok mindent megéltem már,
néha a szívem is fáj.
A napok is csak
vánszorognak egymás után,
nem olyan színesek,
mint egykor voltak,
amikor jóízűen majszoltam
a lekváros kenyeret.
Hittem a mesékben,
akkor olyan könnyű
volt még hinnem,
hogymegyszer talán
hozzám is
beköszön a boldogság.
De helyette csak
jöttek a bajok
és a gondok.
Több lett a félelmem,
mint az örömöm.
Úgy tudom elviselni
bánatom, ha lelkemnek
tükros szobájában,
beteg édesanyámat
gyógyíthatom
gyötrődő betegségében.
Cupfjaim helyett
ősz tincseim lógnak
nyakamba.
Mondd, kedves barátom,
mennyi még az élet?
Nem fáj semmi,
csak néha rám törnek
az emlékek és eljönnek
a nagy kérdések,
amelyek úgy marnak
ott legbelül.
Mi lett volna, ha
egészségesen
jövök a világra?
Akkor talán minden
másképp lenne.
Kertemben örökké
ragyognának a rózsák.

2021. augusztus 06.

Mint két malomkő között

Sajnos nem mindig
a szépre emlékezem.
Akkor sem, ha
nyomorban fekszem.
Csak azt várom, hogy
valaki rám nyissa az ajtót.
Ha sokáig nem nyitják,
gondolkodóba esem,
s évekkel ezelőttig
vissza tudok emlékezni,
arra az eseményre,
ami legjobban
fájt az életemben.
Befelé hullnak könnyeim,
pedig jócskán eltelt az idő.
Mikor fejemhez vágta
durva szavait.
Ki akartam űzni
lelkemből a rosszat,
de nem tudtam,
pedig már rég elment.
Vannak dolgok,
amelyet egyáltalán,
nem lehet feledni.
Folyton őrlődöm,
mint két malomkő
közt a búzaszem.
Az augusztusi kenyér ünnep idején.
2021. július 30.

Öregszik a nyár,
nyomában az ősz
gyorsan lépked.
Nincs megállás
az évszakok közt,
monoton rohanva
köszöntik egymást.
a fák roskadoznak
az érett gyümölcsöktől.
Lógnak a nagy
szőlőfürtök
a tőkéknek vesszején.
Korán reggel jönnek
a szorgos népek
nagy ricsajt, lármát csapva,
hirtelen sokasodnak
a pince körül.
Édesanyám örökké ízes,
bőséges reggelivel fogadta
a kedves szüretelőket.
Közben Apám óborával
öblítik le torkukat,
serényen kínálja őket.
aztán a hosszú
sorokba állnak,
egyik kezükben csattogó,
éles metszőolló,
a másikban egy pillanatra
a tenyerükben fekszik
a szőlőfürt,
amelyet utoljára
ért a nap sugara.
A seregély sem csipeget
többé róla.
Nemsokára meghal
a gyenge szőlőszem,
Amelyet hónapokon keresztül
verejtékes munkával gondoztunk.
Percek alatt a szemet
összezúzza a hangosan
dübörgő daráló.
folyik a kádba az édes must,
kóstolgatja felnőtt,
s kisgyerek.
Miközben a gazda
előhossa mustfokolóját,
néhányan találgatják,

mennyi a foka.
a mérő szépen úszik
a mustban, majd megáll
s mutatja a bűvös számot.
Szüret után
jóleső érzés
végignézni az üres
lugassorokon,
és tudni azt,
hogyan az éves termés
már a pincében van.
2021. augusztus 19.

Eljöttél hozzám

Csillagos ég alatt
álomra csuktam
bánattól könnyező szemeimet.
Mintha valaki azt súgná,
aludj csak, szomorú kisbogár.
Szólalt meg egy kedves hang.
Ne hidd, hogy alszol már,
hisz én vagyok az, a nagyapád.
Akit mindig arra kérsz,
mielőtt aludni térnél,
hogyan látni szeretnéd.
Tudod, ilyenkor boldog a szívem,
mert hallak, drágaságom.
Tényleg te vagy az,
édes, drága papám?
Én vagyok az, Henikém,
látom könnyes orcádat.
Csak a boldogság könnyei,
nagyapám, mert eljöttél hozzám.
Ne hidd, hogy elhagytalak, kincsem,
mert mindig veled vagyok.
Onnan fentről is látlak,
ha szomorú vagy,
akkor sír az én lelkem is, kisunokám.
Kérlek, papa, ne engedj el soha!
Nem tudlak elengedni,
a perceket évekre hosszabbítanám,
hogyan örökre velem maradj!
Csillagom, ne sírj!
Mosolyogj még egyszer rám,
ahogy gyermekként tetted, angyalom,
hogyan a mosolyod emlékével térhessek
vissza az angyalok országába.

Átdolgozva 2021. augusztus 23.

Utolsó gondolatodban

Hiába telt el
negyvenegy év
halálod óta,
egyre csak azt
szeretném, hogy
itt legyél velem.
Leülnénk a fűzfa
lehajló ágai közé,
öledbe hajtanám
ősz fejemet.
Görcsös kezeddél
gyengéden átölelnél.
Egész életemben
sóvárogtam utánad.
Azt mondják, egy
gyerek hamar feled,
de én csak emlékezni
akartam reád,
a röpke tizenegy évre,
amikor gyengéden
ölelhattuk egymást,
láthattam kedves arcodat,
amely örömtől sugárzott,
ha mentem hozzád.
Olyan szeretettel fogadtál,
hozzád bújtam, s
veled maradtam.
Nagyon nehezen
vettem tőled búcsút,
bánatosan csókoltam
homlokodnak mélyen
ülő barázdáit.
Könnyben úszó
két szemed
óvón és hosszan
kísért ki a kiskapuig.
Gyönyörű harmónia
volt köztünk.
Csendes, halk szavaidat
ma is rajongva hallgatnám, Nagyapám.
Számталanszor eszembe jut
a hosszú évekig tartó betegséged,
amit szerényen, s türelemmel viseltél el.
Most már tudom, mennyire fájhatott a lábad.
Sokszor megkönnyezem szenvedéseidet.
Én akkor nem tudhattam, hogy
Te drága nagyapám állandó fájdalomban élsz.

Bocsájtod ezt meg nekem, hogy
nem lehettem mindig veled.
Az utolsó tiszta gondolatodban
is engem féltettél.

2021. augusztus 27.

Őszi avar paplanja

Őszt mutat egy kép a naptárban.
Fehér ló vágtat a határban,
patája alatt ropog
a színes avar paplanja.
Hej, de felülnék a hátára.
Akkor se félnék, ha ledobna,
és rám taposna.
Egyszer élek, jól vagy rosszul,
kit érdekel, a kutya se kíváncsi rá,
csak akkor venné észre,
ha csontot se kapna.
Szelíden odajön hozzám, megsimogatom,
bólint egyet hóka fejével,
felpattanok lovam hátára.
Lábaimról leesnek a rabláncok.
Szabad vagyok, szabadnak születtem.
Hegyeken, völgyeken vágtatok,
szerelmese vagyok
az őszi színekavalkádnak.
Elnézem a kéklő eget,
s a lassan vonuló fellegeket.
Vénülő, bús lelkem csendesen ringatózik
a természet lágy ölében.

2021. szeptember 30.

A Te neved ünnepén

Köszöntelek Kedves Névnapos

Neved ünnepének előtti
éjszakán felnézek a csillagos égre,
eltöprengek nevednek jelentésén.
Számomra ritkán hallott
keresztnevedet Vendinek becézve
régóta becsben tartom.
A gyengéknek védelmezője vagy,
oltalmazó kezedet
örökké felénk nyújtod.
Érzékeny lelkületedet
kék kökény szemeid tükrözték.
Kedves, barátságos vagy,
érezhető, hogy bármit
megtennél az
elkeseredett emberekért.
Sohasem hagyod őket magukra,
az eltévelyedetteknek utat mutatsz,
újra erőre kapnak a reménytől,
amit elültettél bennük.
Azóta, hogy elvesztetted
szemed örök fényét,
magabiztosan talpra álltál.
Sorsodat kezedbe vetted,
új célt tűztél ki, teljesen
megváltozott életed útja,
ami közel sem volt egyszerű.
Megvalósítottál egy internetes
Megszólalok Magazint,
amely hamar pillangóként
repült tova a köztudatba,
mára már ismeri a nagyvilág.
Számomra igazi harcos vagy,
aki törekszel a jobbra,
akkor sem panaszkodsz,
ha néha elesel.
Minden erődöt összeszeded,
újra felállsz, s
folytatod tovább munkádat.
Igazi példaképem vagy.

2021. szeptember 12.

Megjegyzés: Vendel név jelentésére íródott a vers.

Égig szól a fohászm

Reménytelen az életem,
csak ülök itt csendesen.
Hanyagul lógnak kezeim,
nincs semmihez, s senkihez kedvem.
Hagyj, nagyon bánatos vagyok,
ne kérdezd, mi a bajom, menj,
ne is nézz vissza.
Engedj utamra, kérlek, nem bírom
sokáig könnyeimet tartani.
Zöldlombú fák közé megyek,
öreg patakom locsogva-csacsogva
fut elém.
Partjára leülök, nyugalmat áraszt csobogása.
Tenyerem fűszálak csiklandozzák,
hirtelen elered a nyári zápor,
mégsem ázom.
Hatalmas lombkorona esőcseppektől megvéd,
képzeletbeli oltáromnál
újra s újra letérdelek.
Mérhetetlen fájdalommat
hátha egyszerű imám enyhíti.
Kérlek, Istenem, segítsd meg
azt a két embert, akik a
szívemnek oly kedvesek.
Nélkülük elveszett lennék.
Gyötrőn bolyonganék nélkülük,
reményt vesztetten ebben a szomorúnak
vélt világban.
Add meg nekem az egyetlen örömet,
hogy sokáig vigyázol reájuk,
s örökké óva fogod kezeiket,
hogy bajuk ne essék.
Ámen.

2018. augusztus 03.

41

Vadvirágot szedtem

Bíborszínű hajnalban,
vadgalamb turbékolva
ablakpárkányodra száll.
Vadvirággal a csőrébe fogadd el tőle,
tarkabarka réten rád gondolva,
neked szedtem.
Könnyeimmel jól megáztattam,
hosszú kanyargós utakon el ne hervadjon.
Piros pántlikámmal csokorba kötöttem.
Mosolyodtól sugárzó arcodat felidéztem.
Legszebbik madaramat szabadjára engedve
lelkére beszéltem, tenyeredbe simuljon.
Szárnyai kitárva, szeretetemet sugallja.
Óvja, s vigyázza halk lépteidet.
Búskomor napjaidon
tedd kezedet drága szívedre, lassan
megérzed, én vigasztaltalak.

2018. április 12.

Színpad

Most is ott áll, ahol először láttam.
Gyönyörű képet sosem feledem róla.
Irigylésre méltóan higgadt,
izgalomtól nem gyöngyözik homloka,
hiszen otthona lehetne a színpad.
Kimagasló verseit napestig szavalhatná,
hogy megmutathassa, milyen jól bánik a szavakkal.
Szerényen és tisztelettel, elgondolkodtatja közönségét.
Isten adjon neki erőt, egészséget,
ajkáról sose fogyjon az éltető verse.
Tapsoddal hívd vissza,
lelkébe ültess el örömet,
s meglátod, ad ráadást.
Meleg szavaival rímekbe önti
szeretetét a földnek.
Emlékei szárnyán elrepít
régi szép időknek idejébe.
Élvezettel hajolt a tőkékhez,
s vette kezébe szőlőnek fűrtjét.
Sárguló őszben jókedvvel szüretelt
odafenn a szőlőhegyen.
Könnyek csillognak
az ismeretlen szemekben.
Vannak, akik elfeledik,
de akadnak olyanok is,
akik örökre szívükben őrzik.
Színpadról lejöve egy csokor
vörös rózsát nyújt át a futár.
Az üzenet rövid,
s egyszerű volt,
de annak, aki küldte,
nagyon sokat jelentett.
Gondolatban veled voltam e napon is.

2018. szeptember 16.

Meguntam a keserűséget

Cipelem a keresztem, rájöttem,
nem kell mindig szeretnem.
Szívemet kár adnom,
úgyis csak kigúnyolnak,
s megvetnek, mert sérült vagyok.
Amit csak tudtam, megtettem a testvéremnek,
mert teljes szívemmel szerettem.
Tanár lett, s családja.
Nemsokára nyűg lettem a nyakán.
Eldobott, mint macska a kölykét.
Ami szép volt köztünk, rég feledte,
egyetlen bűnöm miatt,
mert más vagyok.
Elhitetted a rokonokkal,
hogymég nélkülem nem
mehettél sehova.
Fájt visszahallanom.
Arra sem emlékszel,
hogymég magányodból kiszakítva
vittelek nyaralni magammal.
Belefáradtam, hogymég szemedben rossz
vagyok, s azt hiszed, utadat állom.
Örökre fordítsd nekem hátat,
meguntam temiattad a keserűséget.
Édesanyánkat ne tagadd meg.
Az utolsóját is nektek adta,
csakhogymég ne szenvedjete
semmiben hiányt.
Rengeteget tett értetek,
mégis elhagytad,
mikor már nem tudott adni.
Becsüld meg az édesanyádat,
mutasd ki neki háládat,
s óvjad őt, amíg lehet.

2018. 12. 28.

Más vagyok

Nem tagadom,
más vagyok, láthatod.
Hátad mögé
osonni nem tudok,
pedig szeretnék meglepni.
Nyikorgó kocsim
úgyis elárulna, ki vagyok.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Lelkem írja hozzád szép soraim,
szívem rejtekén ringatlak.
Kérlek, akkor is bújj hozzám,
s ne taszíts el magadtól,
ha meghallod ijesztő hangom,
töröld le gúnyos mosolyod arcodról,
mikor átkelsz velem a zebrán.
Sértő szavaid szívembe marnak.

2018. május 03.

Kis fenyőág Szentestén

Szentestén átsuhantam
ablakod résein,
asztalodra tettem egy kis fenyőágot.
Abban a kis fenyőágban,
a tűlevelei között én vagyok.
Ne félj, ha kezedbe veszed,
nem bök meg, csak én
simogatom szép ujjaidat.
Ágyadon ülsz, drága
szívedből szeretet árad.
Gyönyörű arcodra
könnyeid gurulnak
két szép szemedből.
Észrevétlenül odaosontam melléd.
Könnyem csordul az örömtől,
hogyan láthatlak.
Leguggoltam eléd, derekadat átöleltem.
Könnyeidet óvatosan letöröltem.
Drága kis kezeidet, amíg csak lehetett,
óvatosan fogtam.
Aztán kimentél szent
karácsony ünnepét ünnepelni.
Én pedig itt maradtam e
szeretetteljes ünnepen,
a fenyőág közé bújva,
hogyan örökké óvhassalak.

2016. december 17.

Végtelen szeretet

Kék ég közelébe vittem anyámat pihenni.
Fehér galambok gyűltek köréje,
úgy vigyáztak rá.
Könnyezve vár én reám,
hosszú minden perc, amikor nem lát,
reszketve ölel, csókol.
Édesanyám, édesanyám,
itt vagyok, egyetlenem!
Elmúlt hónapokban
rengeteget szenvedett.
Jöttek a fekete napok, amikor azt
hittem, elveszítem az én angyalomat.
Belehaltam a látványba,
ahogy ereje elhagyja.
Üvölnék bánatomban,
de nem zaklathatom,
sírva zokogna.
Keservesen és gyötrelmesen
evett néhány falatot,
annyira fájt neki a nyelés.
Egyél csak, biztatom.
Kedvesen rám néz, simogat.
Majd később, drágám.
Ölednek rejtekében
hadd pihenjek, Henikém.
A nap még melegen süt,
arcomat takarom, ne érje nap fénye.
Örökké látni szeretnék, Henikém.
Ölve bújt,
szerető szíve értem dobog.
Hatvannyolc évesen
egy vágyat kerget, gyógyulni,
hogy sokáig óvhasson.
Rajongva szeretem, érzi.
Egyetlen perc alatt meghalnék utána.
Lágy szellő fuvallata simogatja édesanyámat.
Természet lágy ölé
soha nem élvezhette pusztán kedvtelésből.
Rengeteget dolgozott,
s most hanyatlik egészsége.
Remélte, hogy megélheti időskorát.
De a kegyetlen sors közbeszólt.
Manapság minden percet
ajándékként élünk,
s végtelenül szeretjük egymást.
Vállamra hajtja ősz fejét,
ringatja a lemenő nap szépsége.

Szemét becsukja, s
visszaemlékezik gyermekkoromra.
Elválaszthatatlanok voltunk,
s vagyunk örökké.
Simogatva becézgetem.
Szívemnek monoton dobbanását hallgatja,
anyám drága arca örömtől sugárzott.
Kimerülten, csipkés párnájára dőlt.
Gyere, kislányom, kért vágyón,
mellé bújtam, lágyan átöleltem.
Percekre eltűnt a félelem, s a düh,
ami szüntelen zakatol bennem
betegsége miatt.
Élveztem együttlétünk örömét, s
hálás vagyok, hogy vele lehetek
egy életen át.
Gyönyörű édesanyámat láttam,
akinek ragyogott a szeme.
Úgy szeretlek, anya, és néha
szétszed a rettegés.
Veled szeretnék elmenni
ebből a cudar világból.
Édesanyám karjaiban ringatott.
Nem szabad félned, Henikém,
türelmesnek kell lennünk,
ahogy a csillag megy az égen
szép lassan.
Ezt mondtam neked,
amikor nagyon izgultál
a vizsgák idején.
Mennyire igazad volt, édesanyám,
velem voltál akkor is, köszönöm.
Bízni és reménykedni kell,
drága kislányom,
tudom, lesznek még szép éveink.
Álomba szenderült.
Bíborszínű hajnalokon
csókjaimmal ébresztettem.
Észre sem vettem,
hogyan kimentél, drágám.
Tenyeremben harmatgyöngy
cseppeket szedtem.
Harmatgyöngy vizében
gyenge testedet mosdatom.
Óvatosan áttöröltem.
Betakarva ölelve melengettelek.
Szép szavaival gyógyította lelkemet.
Olyan szép volt az én anyám,
arcáról eltűntek a ráncok.
Bársonyos, selymes bőrét
kellemes simogatnom.

Istenem, annyira szeretem.
Árnyas lombú fák alatt sétáltunk.
Vadvirágot szedett,
keskeny fűszállal csokorba kötötte.
Patak partján ült elgondolkodva.
Kezemet nyújtva felsegítettem.
Édesanyám, későre jár, menjünk.
Vadvirágjával kis szobánkat díszítette.
Régóta itt szabadult fel a lelkem ismét,
itt veled ébredek és fekhetek.
Henikém, maradjunk itt időtlen ideig,
végtelen szeretetben.

2018. november 30.

Megjegyzés: ez csak egy érzés, melytől képtelen vagyok szabadulni.

Tengernek morajlását hallgatva

Karjaim közt aludt el édesanyám.
Végre itt vagyunk a homokos tengerparton.
Hagyom, hadd pihenjen,
édes illatát magamba szívom.
Keserű könnyeimet képtelen
vagyok előtte rejtteni.
Rám néz, keblemre hajtja ősz fejét,
szemem törli kedvesen.
Lágy esti szellő szép
hosszú ruháját lengeti.
Bordó kendőjét törődve kötöm.
Hátára meleg kardigánját terítem.
Karját felém nyújtotta ébredezve.
Magával kapott a fájdalom.
Bújj hozzám, sírva kértem,
gyengéd ölelésedet érzem.
Ölelt, homlokát homlokomhoz nyomta.
Fájó szívéből nyugalmat árasztott.
Kislányom, nem szabad összetörnöd!
Hangjában bánat érződött.
Henikém, drága Henikém,
zúgó tengerhez mért hoztál?
Erőtlen vagyok,
kezedet mégis kezembe adod.
Gyermeked vagyok,
s szükségem van rád,
hogyan lássalak, s érezzelek.
Mellettem vagy, s lélegzel,
csak ez számít.
Anyám zokogva vállamra borult.
Halovány arcát szeretve csókoltam.
Feledjük életünk árnyoldalát,
érezd a tengernek sós illatát.
Zúgó hullámok kövekhez csapodnak.
Tengerre hoztalak gyógyulni,
emlékszel, Csillagom,
nélküled láttam a tengert,
s nagyon hiányoztál.
Mégfogadtam, egyszer elhozlak,
láthassuk együtt, hol sírnak
legkeservesebben a sirályok.
Csodálatos, hogy kedvemre ölelhetlek.
Anyám gyönyörű arca sugárzott mosolyától.
Henikém, drágám, kérlek, maradjunk itt,
ahol fényesebben ragyognak a csillagok.
Csak te s én, Henikém.

Megbújva csendesen, örök szeretetben,
mólón sirályokat etetve.

Anyám tengernek morajlását
hallgatja éjjelente.

Őrangyalom, drága anyám,
kezét rám téve őrzi álmomat.

2018. május 07.

Álmatlan éjszakán

Riadtan ébredt édesanyám,
karomban tartottam
elgyötörten, s zaklatottan.
Bordó meleg köntösét ráadtam,
meg ne fázzon.
Homloka mély barázdáiból
gyöngyöző verejtékét letöröltem.
Csak egy múltó rossz álom volt.
Édesanyám, ne bánkódj, kérlek.
Keserves sóhajtása összetörte lelkemet.
Éreztem szíve heves dobbanását.
Csókoltam, simogattam,
lassuló táncba kezdtem vele.
Lágyan ringattam, halkán dúdolt,
s elképzelte, hogy keringőzünk.
Körültünk szökőkút csobog
és rózsák illatoznak.
Kályhában tűz duruzsolt,
odakint már fagyos az idő,
szél fújja a téli kopár fákat.
Emlékszel még, Henikém, mennyit olvastam?
Szorosan hozzám bújtál, öleltél,
fekete göndör hajadat simogattam,
álomba szenderültél.
Szemem sajnós az apró betűket már nem látja.
Egyetlen vágyódásom,
hogy veled lehessenek, kislányom.
Örökké-örökké hiányzol, édesanyám.
Akkor is rád gondoltam,
amikor nagyon jól éreztem magam.
Azt gondoltam, mennyivel szebb lenne veled.
Úgy szeretsz, ahogyan szeretném.
Majdnem mindig megértettél,
s hagytad, hadd tegyem dolgom,
mert előnyömre válik.
Sohasem tudtalak egyedül hagyni,
mert fájt a hiányod.
Akkor vagyok nyugodt,
ha hallok kedves hangodat.
Életednek őszén, drága szemem fénye,
ugyanolyan szépnek látlak, mint régen.
Mindig boldogan jöttél értem az iskolába,
mosolyogva karodba zártál.
Szolid ruhádban tündököltél,
melyet magad varrtál.
Számomra külön öröm volt,
s még ma is az,

ha hordhatom kezednek munkáit.
Egész életemben büszke vagyok reád, édesanyám!
Mondhatnám semmi sem változott,
csak göndör vörös hajad őszbe fordult.
Smaragdzöld szemedbe mély nyugalom költözött.
Csupán csak végtelen szeretetemet
adhatom neked csendes öreg napjaidon.

2018. november 12.

Édesanyám betegségében

Drága édesanyámat szétzúzza a betegség.
Erős fájdalmára nincs orvosság,
szép lelkét bánat nyomasztja,
gyenge testét fogva tartja állandó fájdalom.
Mi lesz veled drága, szeretett édesanyám?
Szívem fáj nagyon érted, félelem ül vállamon.
Mondd, mivel könnyíthetném mindennapjaid?
Átvállalnám a szenvedést,
csak ne lássam a gyötrő kint tekintetén.
Bordó kendőjét törődve igazítom,
gyengéden csókolgatom, percre se feledje,
nincs egyedül.
Ajka nem mozog, magába roskadva
ül, hallgatagon.
Szeme sem csillan úgy, mint rég.
Mintha elhagyta volna az élet.
Ezernyi ránc ül tündöklő arcán.
Évgyűrűk szépítik homloka
mély barázdáit.
Hetvenfelé ballag az én drága jó anyám.
Dolgos reszkető kezét simogatom,
becézgetve dédelgetem,
s ha az ablakon bekacsint a sápadt hold világa,
illatos ágyába fektetem, gondosan betakargatom.
Féltem őrzöm nyugtalan álmát.
Imára kulcsolom kezem, úgy imádkozom
érted szerető, szenvedő édesanyám.

2018. január 29.

Karomba vettem gyenge édesanyámat.
Karosszékébe ültünk fenyők árnyékában,
ölembe tartottam életem értelmét.
Fordítottam volna nap felé,
hogyan sugarai ériék beteg testét.
Hiába kértem, melegedjen fel,
hideg kezéd-lábad, meg se hallotta.
Csak gyengéden hozzám simult,
s angyali tekintetét rám emelte.
Nyugalmat árasztott közelsége,
ezerszer csókoltam halvány arcát,
nagyon szeretlek, édesanyám.
A sors kegyetlenül elbánt veled,
számomra felfoghatatlan
borzalmas betegséged.
Küzdenünk kell, ahogy
tettük sok éven keresztül.
Élned kell, csillagom!
Órangyalom vagy nekem.
Mondd, mi lesz velünk, anyám?
Minek legyek,
ha te már nem leszel?
Forró könnyei vállamra hulltak,
halk volt, szinte suttogott.
Henikém, Henikém, drága kislányom! -
érzékenyen simogatott.
Együtt leszünk, ne félj!
Gyötrő félelem nyomaszt,
hozzá bújok, amíg lehet,
el sose engedem.
Lelked szelídségét tükrözi keresztnévem,
melyet tőled kaptam.
Senki sem mondja náladnál szebben!
Öröm hangodnak dallamát.
Szörnyként tör rá fájdalma,
s percek alatt rabul ejti.
Ajka nem mozdul, magába fordul,
áttetsző bőre tiszta ránc, szegénykémnek.
Keserű bánat szenvedő kincsemet így látnom.
Kezem melegével, szívem szeretetével,
ujjaim egyenletes ritmusával masszírozom
enyhülést remélve.
Sóhajt keserűn, ősz fejét keblemre hajtja.
Csipkés párnái közé fektetem lelkem gyönyörét.
Smaragdzöld szeme könnytől fénylik,
ölve marasztal.

Órangyalom, drága anyám,
örökké körülötted forognak gondolataim,
nagyon vigyázok rád!

2018. április 21.

Szívemnek ajándéka, Édesanyám

Ünnepellek Erzsébet
Édesanyám, szívemnek ajándéka,
ölelve simogatlak kedvemre.
Édesanyám, mindenem,
vágyón sóhajtok utánad.
Smaragdzöld szemed ragyogva csillan,
ünneplőbe öltöztél nevednek ünnepén.
Erzsébetnek napján köszöntöm
királynőmet, drága szemem fényét.
Életed őszén kényeztetni szeretnék,
tenyeremen hordozlak,
hogy soha ne essen bajod.
Ha bánat szívedet nyomja,
szép szavaimmal vigasztallak,
karomban ringatlak csendesen.
Fáj belegondolnom,
mennyit dolgoztál.
Rohanó évek gondjai válladat nyomták,
erős voltál, cipelted a sok terhet.
Gyenge, s törekeny lettél,
az idő monotonná vált körülöttünk.
Úgy féltem, hogy elveszítlek,
s többé nem ölelhetlek.
Gyermeki lelkem jajveszékelve
kiáltott érted: Édesanyám, édesanyám!
Gyere vissza kérlek hozzám!
Gyermek szeretnék maradni
sokáig melletted.
Lágyan szólni utánad:
Édesanyám szeretlek,
életem te vagy.
Örökké óvlak,
kezem kezedet féltőn fogja.

2018. november 01.

Szívem rejtekére költöztél

Fényképeidet sóvárogva nézem,
záporként gurulnak könnyeim szememből.
Mennyire szerettél,
boldogságtól ragyogott arcod,
ahogy karodban tartottál, nagyapám.
Kegyetlenül nehéz a hiányod,
szükségem lenne rád,
hogymegye velem legyél,
s gyengéden érinthesselek.
Nagyon régen elmentél, s valamiért
nyugtalan szívem utánad sóhajtok.
Lelkemből felszakadó fájdalom,
zokogás rázza testem egészét.
Miért pont most érzem
elvesztésedet ekkora bánatnak?
Kérdéseimre magyarázatot nem kapok.
Szívem rejtekére költöztél csendesen,
simogatva átölelsz, s csókolsz.
Papa, gyere ide hozzám, sírva kérem.
Valahol a lélek útján,
szeretve egymáshoz bújunk.
Nem hagylak magadra, drágám! -
suttogod elcsukló hangodon.
Akkor is velem vagy, mikor senki más,
vigasztalsz végső elkeseredésemben.
Ringatva dúdolsz, szállunk a légtérben,
gyönyörű együttiségben.
Sokáig voltál távol, nagyapám,
rád várok örökké.

2018. május 31.

Karácsony szent estéjén,
zöld fenyőnél,
szívem keservesen keres,
de nem talál.
Véletlen egy könnycseppet ejtek.
Szégyenlősen gurul végig arcomon.
Gyorsan elkapom,
nehogy a végtelenbe essen.
Tenyerembe féltőn veszem.
Szívem fölé óvatosan teszem.
Te vagy könnycseppemben.
Érzem, itt vagy most velem.
Nehezek még a sóhajok.
S mikor senki se figyel,
fenyőágra óvatosan ráteszem.
A te fényességed ragyogja
be áldott karácsonyom éjszakáját.

2014. december 27.

Az idő végezetéig

Fájó gondolatok tépik szívemet.
Naívu hittem, s reméltem,
akit egyszer letesznek a
hideg, fekete, rögs földbe nyugodni,
koporsója sérthetetlen marad
az idő végezetéig.
Dübörög búcsúzóul, amíg
leengedik rideg sírgödörbe pihenni.
Öröm nagyapám meleg szeretetét.
Drága arcának emlékképe ragyog felém.
Negyven év után újra felnyitják a kriptát.
Fejfáján becses nevét simogatom,
vajon látnám-e még nyugvóhelyét,
ahol ázik, fázik szegény.
Óvatlan pillanatban meghallom:
rokkadozó fakoporsóján
nejlon látszik, mellyel be volt takarva.
Nincs maradásom, kegyetlenül
felkavart a tudat.
Hitet vesztetten, zaklatottan bolyongok zokogva.
Régmúlt foszlányaiban kapaszkodom,
Nagyapám szelíd mosolya előtttem,
ahogy karjában ölel.

2018. február 23.

Könnyű álmomat hozod

Szeretem veled a sejtelmes éjszakát,
mert karomban tarthatlak.
Nézlek, s óvlak, elcsukló hangomnak
nehéz a szó.
Ezüst hajadnak selymét százszor végigsimítom.
Homlokodnak évgyűrűit cirógatom.
Merengek a múlton, s jelenen.
Örülöm kellene, áttáncoltad napjaim.
Fordítottál a fény felé, bocsásd meg
nekem végtelen ragaszkodásomat.
Gyűrött párnámat mégis könnyeimmel áztatom.
Szemem orcádnak gyönyörű hamvasságán pihen.
Gyengéden ölelsz, el sohasem engedsz,
bánatos szívemet vigasztalod.
Bújva ringatózom ölednek rejtekébe.
Könnyű álmomat te hozod.

2018. február 08.

Képzeletem oltára

Tudom, érzed a gondolataimat, melyek feléd szállnak.
Ezernyi göröngy áll elénk,
de kanyargós utunk végén hiszem,
hogymeg találkozni fogunk,
s akkor majd lágyan átölelhetlek,
s simogathatom kedves, nyugodt kis arcodat.
De addig még megannyi
bánatkönnnyet fogok hullatni érted.
Ha sóvárog a lelkem utánad,
képzeletemben átölelsz s megfogod a kezem.
Régóta a szívemben élsz, mert annyira szeretlek.
Tudom, törékeny drága életed,
csak egy hajszálon múlt, hogy ismerhetlek.
Hálás vagyok nagyon a sors kerekének,
hogymeg feléd forgatott.
Erdő közepén, hol fény szűrődik a sötétbe,
ott van az én képzeletbeli oltárom.
Zokogva borulok oltáromra,
szívem meghasad fájdalomában.
Kérlek, Istenem, adj még az én tüneményemnek
egy esélyt a gyógyulásra.
Szívem hinni és remélni szeretné, hogy van remény.
Adj újra fényt szép szemeinek, hogy
hadd láthassa ezt a kegyetlen színes világot.
Nem szabad egyedül hagynod,
ő a legcsodálatosabb tünemény,
neki még rengeteg dolga van a nagyvilágban.
Egyetlenegyszer kérlek, tégy csodát,
hogymeg hátralévő életét
boldogan s önfeledten élhesse.
Ámen.

2021. október 06.

Hazavágyom

Tűnődöm a sok szép emléken,
melyeket gyermekkorom óta
magamban hordozok.
Ez az egyetlen dolog,
amit rosszakaróim sem vehetnek el,
mert csak az enyém.
A gazdagság nálam nem pénzben,
hanem a szívemben rejlik.
Legyek bármerre a világban,
nem feledem otthonom melegét.
Becsukom szemem, s látom
kicsiny falunk templomtornyát,
gesztenyefák árnyas lombját,
hegyek haragos zöld vonalát.
Kék égen fehér, bodros bárányszerű felhőket.
Poros úton nemcsak
autó halad, hanem
lovasszék is szalad,
anyja mellett kiscsikója baktat.
Édesanyám tüneményes mosolya előttem,
szeretet csillan smaragdzöld szemében.
Dolgos kezéből jobban ízlik az étel.
Asztalunknál együtt ül családom.
Friss ropogós péki kenyeret anyám
kezébe veszi, s keresztet vet rá.
A látványt örökre agyamba véstem.
Párás két szememből könnyeim gurulnak.
Nemsokára hazamegyek, édesanyám,
hazavágyom.

2017. augusztus. 09.

Megjegyzés: A kenyér ünnepe alkalmából augusztus huszadikára.

Végső menedék

Sokat gondolkodtam az
élet nagy dolgain.
Csalfa, vak remény a
felfogás, hogy az élet boldog.
Sokszor bizonytalan a lét, s nem
tudom, hol lesz a végső menedék.
Gyermekeként biztatnak, hogy
jól tanulj, mert sokra viheted!
Sérültnek születni kemény sors!
Küzdeni nehéz, a fejlődést úgysem
veszi észre senki sem.
Lemondón legyintenek: roncs vagy,
mihez kezdjek most veled?
Szégyenemben föld alá süllyednék,
ha megnyílna alattam.
Elbújok, mert még van hova és kihez.
De mihez kezdjek, ha nem lesz?
Akkor hol lesz a végső menedék?

2017. június 14.

Nem maradt más, csak a bánatom

Úgy unom már életemnek ezt a szakaszát.
Mért ilyen könnyörtelen velem az élet?
Mire mindent elrendeztem,
s úgy éreztem, sínen vagyok, addigra
kirúgott a nagy úr, az igazgató Úr.
Így váltam megint hasztalan,
kiszolgáltatott földönfutóvá.
Agyam kilátástalan helyzetben dolgozik.
Majd szétdurran, mint a lufi,
de megoldást nem talál,
megállás nélkül csak forog,
mint a motolla.
No nem vagyok ám goromba,
csak hagyjatok egy sarokban
rég szép időkön gondolkodni.
Amikor az iskolapadban még
csak nyiladozott az eszem,
s nem vágytam én nagy
dolgokra, csak egy szerető családra,
gyermekem ringathassam karomban.
Istenem, kérlek, vedd el tőlem
mihaszna életem még fiatalon.
Nincsen más nekem, csak a bánatom.
Ne hagy így megöregedni, ráncos
lesz az arcom, s a kezemet se
fogja senki se.
Meglátod, nem lesznek majd
könnyes arcok, mikor engemet temetnek.
Fejfámra csak ennyit írjatok:
Itt nyugszik egy hasztalan kiszolgáltatott,
kinek rengeteg bánata volt.

2015. május 03.

Téli kép

Csillagos éjszakában süvít a szél,
hajlongnak a kopár fák.
Fázósan reszket a sápadt holdsugár.
Sűrű nagy pelyhekben esik a hó.
Reggelre hófehér lesz a kunyhó.
Menyasszonyruhát öltenek a fák.
Pihe puha párnák ülnek
a háztetőkön.
Az ereszről jégcsapok lógnak,
s jégvirág ül az ablakon.
Temérdek hótól roskadoznak a bokrok.
Ragyogó nap fényétől csillog a havas táj.
Csodálatos látvány.
Fagyos nádasban dideregve
megbújnak a vadkacsák,
befagyott tó jegén korcsolyáznak dalolászva.
Tó partján a kalyibából
szegfűszeges forralt bor
illata száll feléd.
Egy pohárára becsalogatja fázós lelkedet.
Mire leszáll a magányos éj, hazaérsz.
Kandallóban pattog a tűz.
Rengeteg fa fogy ebben
a kutyahidegben.
Dobja feléd melegét.
Közelébe ülsz,
halk duruzsolására
álomba szenderülsz.

2017. január 15.

61

Repül a szán

Gyere, drágám, üljél az ölembe.
Zaklatott lelkemet nyugtasd meg,
hogy velem vagy.
Ölelj át, kérlek, hallani szeretném
szívednek dobbanását.
Szemem hadd pihenjen
gyönyörű arcodnak vonásain.
Kérlek, fogd meg kezem, s ne engedd el soha.
Kezednek gyengéd simogatást
örökké érzem.
Köszönöm kedvességedet,
s jóságodat, angyalom.
Kinn zord az idő, s hull a hó.
Fehér párnák ülnek
az egyhangú háztetőkön.
Fekete füstfelhő száll a levegőben.
Ablakpárkányon kis cinke
eleségért kopogtat.
Csilingelő szán elé
éjfelete lovam fogattam.
Havas utakon repül a szán,
vidáman nyerít a ló, örül a
fehér csodának.
Fenyvesek közelébe értünk,
ahol a holdnak ezüstös fénye
reszket a tónak befagyott tükrén.

2017. november 19.

Békében szunnyadok

Ha majd egyszer nem leszek...
Kérlek, édesanyám,
zöldellő dombtetőn
szórd szét hamvaim.
Itt nyugodjak örökre!
Ne sírj, inkább emlékezz,
mint mondtam tenéked.
Itt voltam szabad, s
boldog az örök természetben,
hol senki se látott, s
a fák magukhoz
öleltek, kis madarak
dalára bánatom feledtem.
Hidd el, édesanyám,
jobb, hogy én hagylak itt előbb.
Csak szenvednék nélkülöd.
Az örök életben majd várlak
ölelő karokkal.
Olyan szeretettel,
mint ahogy te vártál engemet,
mikor megszülettem.
Nem tudom,
emlékezni fogok-e
a lelkeimmel a zöld
lombú fákra, a kékellő
égboltra, fehér fodros felhőkre.
Vagy velem együtt ez is elvész majd?
De a lágy szellő simogató érzése
biztosan megmarad.
Mikor a lágy szellő
fuvallata átsuhan
a kelő hajnalon,
én simogatlak,
s fájó, keserű
könnyeidet szárítom.
Csak légy nyugodt!
Én már békében szunnyadok
az örök természet ölelésében.

2015. február 22.

Jöjj vissza, gyönyörűm

Hol vagy, gyönyörűm?
Mindenütt kereslek,
de sehol se találalak.
Félelem kínozza jéghideg testemet
ágyamból kibújva.
Egy perce még láttalak,
csodálatos álmomban
frissen peregnek az álomszép képek előttem.
Örök emlékembe vésem azt a
nyári langyos éjszakát.
Üres bálterem közepén hófehér öltönyödben,
zongoránál ültél.
Kristálycsillár fénye beragyogta lényedet.
Felnéztél, homlokod verejtékedtől gyöngyözött.
Ujjaid fehér billentyűkön táncolni kezdtek.
Mintha a „Volt egyszer egy vadnyugat”
szomorú dalát játszottad volna.
Hirtelen elhalkult a zene,
valaki átvette a zongora dallamainak játékát.
Ölve áttáncoltuk a már
forrónak tűnő nyári csillagos éjszakát.
Könyörtelen hajnal fénye felébresztett.
Könnyezve kérdelek:
Hol vagy, gyönyörűm?
Mondd, merre jársz?
Óh, tündöklő álom,
jöjj vissza hosszú fénytelen éjszakákon,
hadd láthassam őt, csak őt.

2015. március 16.

Ölednek rejtekében

Kedves, nagyon várlak.
Sajgó szívem nem leli nyugalját,
míg karjaimba nem zárlak.
Kilesek az ablakon,
jössz-e már?
Fagyos éjszakán sűrűn esik a hó.
Sötétben alakodat vélem felfedezni.
Sietek eléd.
Két kezemmel gyönyörű arcodat melegítem.
Kandalló melege mellett
hintaszékedben megpihensz.
Ölednek rejtekében gömbölyödve
nyugalmamat megtalálom.
Örömet sugárzó arcodban
annyi kedvesség van.
Hallgatlak, míg az álom le nem győz.
Boldogan, s szeretetben alszom el.
Mert utoljára téged láttalak.
Jó éjt, kedves.

Átdolgozva: 2019. február 10.

Fohász Istenemhez

Istenem, ha létezel
ott fenn az égben,
tekints le rám,
s hallgasd meg
egyszerű imámat.
Oly sokat vesztettem,
s nem panaszkodtam.
Tűrtem, s próbáltam
jobbra fordítani sorsom.
Házad csendjében, padok
soraiban nem tudom
rózsafüzérem morzsolni.
Én nem erre születtem.
Szívemből szeretek tisztán.
Most mégis hozzád fordulok,
mert lelkem félelemtől reszket,
ne vedd el tőlem!
Azt, ki igazgyöngy lett szívemben,
féltőn óvni szeretném szárnyaimmal,
védelmezőn betakarom.
Szívem keservesen sír utána.
Istenem, csak őt ne vedd el tőlem!
Ki a legnagyobb támaszom lett
ezen a sötét sivár világon.
Hagyj, kérlek, előbb elmenni engemet,
hogy többé ne hulljanak fájó könnyeim.

Átdolgozva 2021. október 07.

Valahonnan a távolból

Olyan jó a csendet hallgatni,
pillanatra elhinni,
nincsen semmi baj.
Talán lesz még jövőm,
s néhány szép évem
szeretteim körében.
Írni vágyom sokat,
hogy itt hagyhassam
néhány könyvemet
a világnak.
Ha körülvesz a nyugalom,
s érzem, jól vannak,
akkor ura vagyok
a szép soraimnak.
Árnyas lombú fák alatt
hűs tónak vizében
lábamat lógtatom.
Kék égre tekintek,
varjak nászát figyelem.
Valahonnan a távolból
hegedűszót hoz a szél.
Úgy sír keserűn,
mintha én zokognék.
Lelkemet megérinti,
könnyfüggöny takarja szemem.
Fájón égessen a fájdalom,
feledjem el összes bánatom.

2018. június 19.

Ködfátyolban

Fáradt lelkem kalitkába zárva,
szabadságért kiált,
motorra pattanok,
élvezem a sebességet.
Kihalt téli utcákon száguldok,
arcomba vág a hideg szél.
Senki sincs, aki enyhítené magányos életem,
félelmemben nincs, aki
fogja a kezemet,
üvölt bennem a fájdalom.
Egyedül vagyok a világban,
rohanok, hogy felejtsek.
Feltekintek a szürke égboltra,
ilyen szépet még sohasem láttam.
Ködfátyolban úszik a hegygerinc vonala,
alig látszik a csúf-fekete
lábas erdő alja.
Mintha égi angyalkák vigyáznák,
a kopár hegy álmát.

2017. december 03.

Harmatvízzel mosdatlak

Szeretnélek egész éjszaka
két karomban tartani, csak hogy
vigyázhassak rád.
Hidegtől reszkető testedet betakarnám.
Elgyötört bársonyos sápadt
kis arcodat simogatnám,
Fájdalmadat enyhíteném,
Nehéz sóhajtásaidat hallgatnám,
Tüzes homlokodra hideg
borogatást tennék,
Könnyeimmel küszködnék, szívednek
kedves dalt dúdolnék, hogy álomba
szenderülj.

Mikor a hajnal fénye beoson
a kicsi réseken, óvatosan
párnádra fektetnélek.
Kiszaladnék az udvara, harmatnak
vizét fűszálakról tenyerembe gyűjteném.
Felébredtél és mosolyogva öleltél,
Homlokodat csókolom.
Hallgasd csak, kedves:

Hajnal óta neked dalol
s téged vár kertednek összes madara.
Csak egy percre hagytalak magadra,
míg harmatvizet hoztam tenéked.
Kezem melegével felmelegítettem
a harmatvizet, mellyel megmosdatlak,
hogy soha többé ne légy beteg.
Ne félj, kedves, itt vagyok melletted, szívem
összes szeretetével és ölelésével felszárítom
hamar bársonyos arcodról harmatnak cseppjeit.

2015. május 09.

Az új erdei világom

Mondd, Istenem,
miért nem vezettél
rá előbb az útra?
Hiszen tudod, hogy
nyomaszt, mert el kellett
hagynom az egyetlen
biztonságot nyújtó erdőt,
ahol élveztem a csendet,
elmélyedhettem a gondolataimban.
Azóta elvesztettem a nyugalmamat.
Mély bánatot érzek szülőfalum iránt.
Olyan, mintha
negyvennégy év után
kitaszítva lennék.
Pedig hogy szerettem
csacsogó kis patakomat hallgatni.
Csak ültem mellette,
és elnéztem, ahogy
rohanva utat vájt medrébe magának.
Egyszer csak, a kezdődő
őszben, amikor lágy szellő
ringatta a sikondai fákat,
lelkem újra felszabadult.
Beléptem a sötétlő,
ősz napsugaras
erdei világba.
A fáknak levelei
andalító suhogó
hangot adtak ki magukból,
s gondolataim újra
szárnyra kaptak.

2021. október 05.

Egyszer*Lelkemből fakadó mély érzés*

Valahányszor feltekintek a
magasztos égre,
elnézem a lassan
vonuló fekete felhőket,
amelyek árnyékként vetülnek
az örökzöld fenyőkre.
Képzeletemben gyengéden öllelek,
nem szólok, csak hallgatok.
Nehéz most beszélnem,
szívemet tépi a fájdalom,
mintha vadvízen eveznék,
s utánam szélsebesen jön
a nagy hullám, amely elnyel.
Jól tudom, az élet kegyetlen,
mert sok mindent átéltem már.
Úgy féltelek én.
Szívemnek bársonyos
szobájában kincsként őrizlek.
Örökké a reményt vesztett
embereken segítesz,
nem érdemled gyötrő,
keserves betegségedet.
Képtelenség, hogy
egyszer örökre elveszítslek.
Ijesztő a gondolat, hogy
nem hallhatom többé
gyönyörű bársonyos hangodat.
Sajnos göröngyös utamon
egyszer nem kísérsz tovább.
Egyetlen vagy, aki megért,
s velem van akkor is,
mikor senki más.
Távol vagy tőlem,
és mégis közel.
Egyedül nálad fogadtam el,
hogy nem láthatlak,
s nem érinthetlek,
mégis ragaszkodom hozzád.
Istenem, kérlek, adj még időt,
hogy óvhassam,
s vigyázhassak reá.
Tudom,
és érzem,
egyszer végleg elengedi kezem.

Kedves, s szelíd lelke
szívemben él tovább.
Akkor majd én is elveszek
bánatomban nélküled.

2019. november 15.